

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové ve věci žalobkyně **J. R.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, za účasti **Statutárního města Hradec Králové**, se sídlem Československé armády 408, Hradec Králové, PSČ 502 00, v řízení o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2012, č.j. 8485.2/DS/12/TI, a ze dne 25. 10. 2012, zn. 17541/DS/2012-2-Ma, **takto**:

- I. **Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2012, č.j. 8485.2/DS/12/TI, se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. **Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2012, zn. 17541/DS/2012-2-Ma, se v y l u č u j e k samostatnému projednání.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 2. 4. 2012, sp. zn. SZ MMHK/074011/2010 OD1/Kub, jímž byla dodatečně povolena stavba „SO-01 Zemědělská komunikace a parkoviště“ na st. p. č. 21/1 a parcelách č. 132/5 a č. 866/1 v katastrálním území

Svobodné Dvory, a toto rozhodnutí potvrdil. Žalobkyně je napadla včas podanou žalobou, kterou v podstatě odůvodnila následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

V prvním žalobním bodu žalobkyně označila žalované rozhodnutí a jeho výroky. Konstatovala, že správní řízení nebylo nestranné, že žalovaný řádně nepřezkoumal průběh správního řízení, jehož výsledkem bylo dodatečné povolení zemědělské komunikace a parkoviště a že se řádným způsobem nevypořádal s podanými námitkami. Žalovaný prý vycházel z lichých a ničím nedoložených domněnek a spekulací, které jsou v rozporu s realitou i zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění (dále jen „stavební zákon“). Tím měl žalovaný porušit základní zásady ovládající činnost správních orgánů, přičemž pochybil zejména tím, že neuvedl „relevantní nestranné správní uvážení“, jímž byl povinen meritorní rozhodnutí odůvodnit.

Ve druhém žalobním bodu namítala, že dodatečně povolená stavba je v rozporu s územním plánem Města Hradec Králové, když vybudované parkoviště, včetně přístupové komunikace k tomuto parkovišti, jednoznačně slouží pro potřeby a provozování penzionu „Smetanův statek“ ve vlastnictví D. S. Tento účel je uveden v žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby, jakož i v její projektové dokumentaci. Žalobkyně má za to, že parkoviště pro 16 osobních a nákladních automobilů a přístupová cesta – to vše za účelem provozování penzionu – nemůže doplňovat hlavní využití ploch sadů a zahrad. Naopak vykácení užitkových stromů za účelem vybudování přístupové účelové komunikace a parkoviště pro potřeby penzionu „jednoznačně omezuje hlavní využití dané lokality – ovocného sadu.“ Žalovaný přesto v napadaném rozhodnutí tvrdí opak, aniž by požadovaným způsobem tento svůj závěr odůvodnil. Skutečný účel užívání předmětné stavby přitom dokazuje i poutač, který D. S. umístil po jejím dodatečném povolení na odbočku zemědělské účelové komunikace z veřejné pozemní komunikace (Klácovská ulice).

Žalobkyně pokračovala, že dne 26. 7. 2010 bylo zahájeno řízení o nařízení odstranění stavby „zemědělské komunikace a parkoviště na pozemku st. p. 21/1, parc. č. 132/5, 866/1 v katastrální území Svobodné Dvory“. Z jejího popisu vyplývá, že správní řízení o nařízení odstranění stavby „bylo zahájeno na celou vybudovanou komunikaci – tedy jak na veřejnou, tak i neveřejnou – nacházejících na parc. č. 132/5, neboť rozšíření komunikace v obloucích je provedeno v místech již neveřejné části předmětné komunikace.“ Žalovaný si je přitom vědom toho, že se dodatečné stavební povolení týká jen veřejné části předmětné komunikace. Na její zbývající část, tj. neveřejnou komunikaci, se dodatečné stavební povolení nevztahuje, na ni nebylo vydáno žádné stavební povolení, když její majitel a provozovatel v jedné osobě o žádné stavební povolení (a ani o dodatečné povolení) doposud nepožádal. Nelze ji proto dle stavebního zákona ani užívat.

Závěrem žaloby žalobkyně uvedla, že:

- „- veřejná část komunikace je umístěna, při nezapočítání pozemku p. č. 866/1 ve vlastnictví města Hradec Králové, výhradně na pozemku p. č. 132/5 v k.ú. Svobodné Dvory, který je definovaný v katastru nemovitostí jako ovocný sad,
- veřejná část předmětné účelové komunikace nekončí na žádné hranici předmětného pozemku p. č. 132/5,
- na pozemku p. č. 132/5 v k.ú. Svobodné Dvory se nenachází žádná stavba - natož stavba zemědělské usedlosti ve vlastnictví provozovatele předmětné komunikace.“

Z uvedeného dovozovala, že „další tvrzení účelu využití předmětné komunikace – uvedené v písemných žádostech na dodatečné stavební povolení předmětné stavby – tj. zajištění nového příjezdu do hospodářských částí stávající zemědělské usedlosti investora, který soukromě podniká“ je nereálné a tím i se toto využití stává pouze účelové. Vzhledem k tomu navrhovala, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 24. 8. 2012. Námitky souhrnně uvedené pod I. žalobním bodem, tedy že se nevypořádal s odvolacími námitkami, nepostupoval v řízení nestranně a že vycházel z ničím nedoložených domněnek a spekulací, označil za obecné a neztotožnil se s nimi. K odvolacím námitkám se v žalobou napadeném rozhodnutí vyjádřil zcela přezkoumatelným způsobem a posoudil věc v rámci platné právní úpravy. Stran námitky nestrannosti dodal, že je otázkou, v čem ji žalobkyně spatřuje. Řada účastníků správního řízení totiž, pakliže správní orgán nečiní dle jejich vůle, bez dalšího dovozují absenci nestrannosti rozhodování či dokonce podjatost úředních osob. Tak tomu ovšem není.

Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala totéž, jako v rámci správního řízení, tj. že stavba byla dodatečně povolena v rozporu s územním plánem města Hradec Králové, neboť parkoviště a přístupové komunikace byly jednoznačně vytvořeny pro účely provozování penzionu, takže nemohou doplňovat hlavní využití ploch sadů a zahrad. Žalovaný se touto námitkou dostatečně zabýval na straně jedenácté a dvanácté žalovaného rozhodnutí, a proto na úvahy zde uvedené odkázal. Dodal, že nelze „slepě“ aplikovat jednotlivá ustanovení stavebního zákona, ale je třeba přihlídnout k tomu, že v daném případě se posuzuje pozemní komunikace a že elementárním účelem pozemních komunikací je vzájemné spojení nemovitostí a jednotlivých míst, která jsou teprve územním plánem určena k těm kterým činnostem. Jinak by totiž při výkladu ad absurdum nemohla být cesta ani v lese, neboť by dle logiky žalobkyně její budování (při kterém by došlo ke kácení stromů) nebylo v souladu s územním plánem (ten by nepočítal s existencí účelové

komunikace). A pokud by jí užíval navíc někdo jiný, než správce lesa, bylo by dle úvah navrhovatelky nemožné stavbu takové pozemní komunikace povolit, což je samozřejmě nesmysl (viz institut veřejného užívání pozemních komunikací).

Žalovaný pokračoval, že za situace, kdy vlastník pozemku souhlasí se zřízením cesty (vyježděním kolejí) na svém pozemku a provede úpravy takovéto komunikace, pak tyto úpravy (nebo i stavba komunikace ve smyslu statickém), o kterých by rozhodoval speciální stavební úřad, by v případě, že by došlo k nařízení jejich odstranění (čehož se domáhá žalobkyně), neměly jakýkoli vliv na existenci vyjeté cesty v terénu předtím, která by po onom odstranění (opět) zůstala. Jinak vyjádřeno, žalobkyně v daném sporu nemůže prostřednictvím norem veřejného práva nikdy uspět, pokud se domáhá toho, aby se předmětná cesta neužívala, neboť i kdyby bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno a následně by stavebník musel panely odstranit, zůstala by zde vyježděná cesta (jen by nebyla stavbou ve smyslu statickém), kterou by mohl dále kdokoli užívat k dopravní obslužnosti dle své vůle. Uvedené si žalobkyně zřejmě neuvědomuje, přestože zejména na straně šesté a sedmé žalobou napadeného rozhodnutí na toto žalovaný výslovně upozorňuje.

Žalovaný dále uvedl, že zákon o pozemních komunikacích (viz jeho § 7), ve spojení se stavebním zákonem (viz jeho § 15 odst. 3), svěřuje v dané věci speciálnímu stavebnímu úřadu (Magistrátu města Hradec Králové) pravomoc posoudit, zda se v tom kterém případě jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci či nikoli. O jakém úseku cesty bylo rozhodováno v daném správním řízení je evidentní z výroků správního orgánu prvního stupně i žalovaného.

Žalovaný uzavřel s tím, že žalobkyně v žalobě nikde neuvedla, v čem by mohla být nebo jsou dotčena její vlastnická práva k sousednímu pozemku. Správní orgány obou stupňů s ní sice jednaly jako s účastnicí řízení, její účastenství je však vskutku na „samé hraně“, jestliže § 142 odst. 1 stavebního zákona uvádí, že „Účastníkem řízení podle § 135, 137, 139 a 140 je osoba, která má vlastnické právo nebo jiné věcné právo k dotčeným pozemkům a stavbám na nich, včetně sousedních pozemků a staveb na nich, jestliže toto právo může být rozhodnutím přímo dotčeno.“ S ohledem na situaci na místě samém (intenzita dopravy, způsob užití pozemku žalobkyně – viz fotografie ve spise a ortofotosnímky na internetu – např. www.mapy.cz a zejména to, že zde cesta existovala a existovat bude minimálně jako vyjeté koleje v terénu) je na pováženou, zda vůbec bylo (nebo mohlo být) vlastnické právo žalobkyně žalobou napadeným rozhodnutím přímo dotčeno (viz existence nezpevněné cesty, kdy její zpevnění se nikterak nemůže negativně projevit ve sféře práv žalobkyně).

Podle ustanovení § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), „Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“ Jak je patrné z textu žaloby, žalobkyně ani nenaznačuje, že byla zkrácena na svých

právech, ale obsahem žaloby je zpochybňován postup speciálního stavebního úřadu bez ohledu na okruh účastníků řízení.

Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout nebo v případě, shledá-li krajský soud absenci aktivní žalobní legitimace žalobkyně, odmítnou ji postupem podle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

III.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného k žalobě a její doplněk

Podáním ze dne 24. 8. 2012 žalobkyně ještě rozvedla žalobní body. Citovala v něm z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, konkrétně ze strany šesté a sedmé, podle něhož na předmětných pozemcích existovala veřejně přístupná účelová komunikace minimálně již od roku 2005. Uvedla k tomu, že žalovaný musel mít pro svá tvrzení jednoznačné podklady, které by potvrzovaly, že:

- „- v daném místě p. č. 132/5 v k. ú. Svobodné Dvory již existovala v minulosti komunikace, která byla prokazatelně veřejná, která by i ostatním majitelům přilehlých pozemků umožňovala propojovat jejich pozemky s veřejnou komunikací Klacovská ulice. Přilehlé pozemky, které by musela tato údajně veřejná komunikace napojovat s ulicí Klacovská, však mají stejného majitele. Žalovaný úřad při svém závěru, že daná komunikace je veřejná, byl povinen, tento svůj záměr řádným způsobem odůvodnit, což se nestalo,
- tato stavba byla – jak tvrdí žalovaný úřad – jako činnost ukončena,
- tato stavba musela být nejprve napojena na danou veřejnou komunikaci a to stavbou umožňující dopravním prostředkům překonat hluboký příkop pro svod dešťové vody, který je součástí veřejné komunikace par. č. 866/1 v k. ú. Svobodné Dvory.“

Podle žalobkyně v daném místě žádná veřejná cesta nikdy neexistovala a provedl ji až D. S. Nejprve vybudováním sjezdu z veřejné komunikace parc. č. 866/1 na přilehlý pozemek parc. č. 132/5, a to přemostěním příkopu pro odvod dešťové vody, spojeného s vybudováním betonových opěrných čel a úpravou povrchu. Tento sjezd byl vybudován na pozemku ve vlastnictví města Hradec Králové, bez jeho souhlasu a přivolení příslušného orgánu veřejné správy, ačkoliv jde o stavbu. Jmenovaný pak s odstupem několika let dokončil komunikaci a parkoviště pro potřeby provozu penzionu. Přesto je v dodatečném povolení uvedeno, že stavba komunikace je napojena novým sjezdem, ačkoliv byla napojena na sjezd stávající. Touto otázkou se žalovaný řádným způsobem nezabýval, jen tvrdil, že se nejednalo o stavbu, ale pouze o vyjeté koleje na předmětném pozemku. Toto své liché tvrzení přitom nebyl schopen řádně odůvodnit, když ve správním spisu nejsou žádné dokumenty, které by tvrzení žalovaného dokazovaly. Žalovaný tak vycházel podle žalobkyně při rozhodování z neověřených a ničím doložených spekulací a nepřihlédl k vadám řízení.

Na vyjádření žalovaného k žalobě reagovala žalobkyně ještě replikou ze dne 7. 9. 2012. Setrvala v ní na tom, že o jejích odvolacích námitkách žalovaný řádně

nerozhodl, když se v rozhodnutí opíral o nedoložená fakta. Neuvedl např. důvody, na jejichž základě dospěl k závěru, že stavba nebude mít negativní vliv na životní prostředí (orgán ochrany životního prostředí se zabýval jen problematikou odtoku dešťové vody z povrchu komunikace, nebyla řešena dopravní zátěž dané stavby). V této souvislosti poukazovala na to, že právní předpisy zaručují každému právo na ochranu zdraví a postupy ve správním řízení v souladu se zákony. Žalobkyně dále popsala historii stavby od vybudování sjezdu až do jejího povolení (viz výše) s tím, že žalovaný neměl pro své rozhodnutí oporu ve spisu. Zejména mu vytýkala, že degradoval stavbu komunikace a parkoviště na „pouze vyjeté koleje“ a že účelově tvrdí, že v místě existovala veřejně přístupná komunikace a že došlo pouze k její úpravě. Na předmětném pozemku není zřízeno věcné břemeno pro využívání této komunikace v obecném režimu. Jde o stavbu realizovanou bez příslušného povolení a kolaudace. Žalobkyně se dále pozastavovala nad tvrzením žalovaného, že z pohledu soukromoprávního není předmětná komunikace a parkoviště stavbou a že veřejná část dané komunikace není zatížena věcným břemenem, jež by přístup na ni zaručilo každému. Setrvala dále na názoru, že i veřejně přístupná účelová komunikace musí být v souladu s platným územním plánem. Z hlediska funkčního využití daného území lze pak podle územního plánu města Hradec Králové v ploše sadů a zahrad doplňkově připustit jen takovou účelovou komunikaci, která doplní hlavní funkci v území, tj. využití sadovnických a zahradnických kultur. Účelová komunikace a parkoviště pro potřeby penzionu je v rozporu s územním plánem. Žalobkyně zároveň předložila krajskému soudu vyjádření odboru hlavního architekta Magistrátu města Hradec Králové ze dne 24. 5. 2010 k daným otázkám.

Dne 13. 11. 2012 obdržel nadepsaný krajský soud ještě podání žalobkyně označené jako doplněk žaloby, směřující proti usnesení o zastavení řízení o odstranění stavby zemědělské komunikace a parkoviště, vydanému Magistrátem města Hradec Králové dne 20. 8. 2012, sp. zn.: SZ MMHK/074011/2010 OD1/Kub. Žalobkyně v něm uvedla, že proti tomuto usnesení podala odvolání, které však bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 10. 2012, zn. 17541/DS/2012-2-Ma, zamítnuto jako nepřipustné. Důvodem k tomu byla skutečnost, že žalobkyni nebylo přiznáno postavení účastnice řízení o odstranění zemědělské komunikace a parkoviště. Žalobkyně navrhovala zrušit i tato rozhodnutí.

IV.

Duplika žalovaného

Na vyjádření žalobkyně reagoval žalovaný duplikou ze dne 29. 11. 2012. Neztotožnil se v ní s námitkou, že nebyl posuzován vliv stavby na životní prostředí a odkazoval se v tomto směru na stranu třináctou a čtrnáctou žalovaného rozhodnutí. Dodal, že pokud by byly na místě stavby pouze vyjeté prašné koleje (tj. jak tomu bylo v minulosti a jak by tomu bylo v případě odstranění stavby), byla by situace na místě samém horší jak pro uživatele cesty, tak pro okolí, tj. vůbec by se neřešila otázka odtoku vody z cesty, prašnost atd. Z tohoto je evidentní, že žalobkyni netíží zájem o

případné znehodnocení jejího majetku, ale toliko špatné mezilidské vztahy se stavebníkem, které se snaží řešit prostřednictvím správních orgánů a nyní i soudu.

K námitce, že ke stavbě sjezdu nedal vlastník k tomu potřebného pozemku souhlas, žalovaný poznamenal, že ten lze udělit i konkludentně, přičemž písemný souhlas byl dán dodatečně, což žalobkyně nerozporuje. Navíc je otázkou, proč se snaží hájit soukromá subjektivní práva jiného vlastníka – Města Hradec Králové.

K listině doručené žalobkyní Krajskému soudu v Hradci Králové dne 13. 11. 2012 poznamenal, že je evidentní, že se žalobkyně domáhá přezkumu a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2012, čj. 17541/DS/2012-2-Ma. Nejde tak o doplnění žaloby vedené soudem pod sp. zn. 30A 73/2012, ale o žalobu novou, což žalovaný dále podrobně rozebral. Žalovaný poté uzavřel s tím, že žalobkyně nikdy neuvedla dotčenost svých práv, což dle žalovaného ani učinit nemohla, neboť takováto potence dotčení jejích práv v daném případě neexistuje. Zároveň znovu zpochybnil postavení žalobkyně jako účastnice řízení, jež bylo ukončeno žalovaným rozhodnutím. Veden těmito důvody vyslovil přesvědčení, že by Krajský soud v Hradci Králové neměl věcně přezkoumávat odůvodněnost žalobních námitek, ale shledat absenci aktivní žalobní legitimace na straně žalobkyně, a postupovat proto podle § 46 odst. 1) písm. c) s.ř.s.

V.

Jednání krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s., a to bez nařízení jednání dle jeho § 51 odst. 1, když žalobkyně vyslovila s tímto postupem souhlas a žalovaný se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením zato, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byli účastníci ve výzvě výslovně poučeni. Krajský soud proto vycházel při přezkumném řízení z obsahu předloženého správního spisu, osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila. Krajský soud přitom dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

VI.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Krajský soud uvedl výše obsah žaloby a jí doplňujících podání velmi podrobným způsobem zcela záměrně, neboť uvedené listiny dávají odpověď na otázku, zda žalobkyně měla v dané věci k podání žaloby aktivní žalobní legitimaci. Po jejich zevrubném posouzení dospěl krajský soud k závěru, že nikoliv, a to z následujících důvodů.

Dle § 2 odst. 1 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným

tímto nebo zvláštním zákonem. Je přitom plně na žalobcích, aby v žalobě dotčení svých veřejných subjektivních práv výslovně specifikovali. Z přezkoumávané žaloby ale dotčení veřejných subjektivních práv žalobkyně neplyne, když v ní pouze vytýká údajné vady proběhlého řízení o dodatečném povolení stavby „SO-01 Zemědělská komunikace a parkoviště“ na st. parc. č. 21/1 a parcelách č. 132/5 a č. 866/1 v katastrálním území Svobodné Dvory. Brojí totiž proti tomu, že uvedená stavba byla povolena v rozporu s platnou územně plánovací dokumentací a bez toho, aniž by byly dodrženy další předpoklady jejího dodatečného povolení, polemizuje se závěry orgánů veřejné správy zúčastněných na řízení atd., ovšem bez toho, aniž by jen v náznaku uvedla, jak tato tvrzená porušení zákona se měla dotknout jejích veřejných subjektivních práv. Žaloba je tak koncipovaná na principu tzv. veřejné žaloby. Obhájí totiž práva jiných, konkrétně města Hradec Králové, které ovšem o něco takového evidentně nestojí, či obecný zájem na dodržování zákonnosti. Tyto skutečnosti ale žalobkyni žalobní legitimaci nedávají. Žalobní tvrzení tedy postrádá konstatování, v čem žalobkyně spatřuje zásah do svých veřejných subjektivních práv, jaké její hmotné právo vlastně dodatečné povolení stavby změnilo, zrušilo či závazně určilo. Žádný takový zásah není v žalobě uveden a není věcí přezkumného soudního orgánu, aby za žalobkyni taková dotčení sám z vlastní iniciativy vyhledával a spekuloval o nich. Soud totiž nemůže suplovat zákonné povinnosti účastníků řízení, tedy především nahrazovat jejich konkrétní skutková tvrzení o nezákonnostech atd.

Jinými slovy, soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem a za podmínek stanovených zákonem. Kdo tvrdí, že byl na svých (veřejných subjektivních) právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti.

Procesně je tedy k podání žaloby legitimován ten, kdo má způsobilost být účastníkem řízení a tvrdí, že došlo ke zkrácení jeho práv. Procesní legitimace se dle § 65 s. ř. s. (tj. u řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu) zakládá tvrzením o tom, že došlo ke zkrácení práv žalobce; závěr o tom, zda skutečně byl či nebyl zkrácen, učiní následně soud jako závěr o věcné legitimaci, jež je určující pro úspěšnost či neúspěšnost žaloby (shodný závěr viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2006, čj. 1 Afs 40/2005 - 62).

Z uvedeného vyplývá, že soud před meritorním projednáním žaloby musí posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení; mimo jiné v tom, zda žalobce skutečně tvrdí, že úkonem správního orgánu došlo k zásahu do jeho práv. Přitom není dostačující, jestliže žalobce namítá porušení svých práv pouze v obecné rovině, ale musí být zřejmé, do kterého jeho práva mělo být zasaženo a jakým způsobem. Nestačí tedy obecné a nic neříkající proklamace o tom, že správní řízení nebylo nestranné, že věc nebyla řádně přezkoumána, že byly porušeny základní zásady ovládající činnost správních orgánů atd. Taková tvrzení je třeba doložit.

Žalobkyně tak zůstala hodně dlužna i svým povinnostem stanoveným zejména v § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., který ukládá každému žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení a (v témže smyslu) konkrétní právní argumentaci, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobce je tedy povinen vylíčit přezkoumatelným způsobem, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen uvést svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Vylíčení skutkových okolností přitom musí být individualizovaným, a tedy od jiných skutkových okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Právní náhled na věc přitom nemůže být toliko obecným odkazem na určitá ustanovení zákona a na práva či povinnosti v nich stanovené, ale musí aplikovatelné právní normy subsumovat na vylíčená skutková tvrzení a obsahovat konkrétní – o tyto skutkové okolnosti – se opírající právní výtky, tj. tvrzení o porušení práva. Takto ale žalobkyně nepostupovala.

Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyně sice uvedla celou řadu důvodů, s nimiž spojuje nezákonnost žalovaného rozhodnutí, ovšem bez toho, aby specifikovala jejich vliv a spojitost s dotčením svých veřejných subjektivních práv. Nebrojila tak proti tomu, že žalovaným rozhodnutím bylo zasaženo do jejích veřejných subjektivních práv. Z uvedeného tak plyne, že žalobkyni chyběla k podání žaloby procesní legitimace. Za tohoto stavu ale krajský soud nemohl projednat věc meritorně. Přesto žalobu ve výroku I. jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, když k uvedeným závěrům dospěl až po hlubším zkoumání dané věci, neboť důvody pro odmítnutí žaloby ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. neměl za zjevné na první pohled.

VII. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů účastníků řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně ve věci úspěch neměla a pokud jde o žalovaného, krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady řízení vznikly (viz II. výrok tohoto rozsudku).

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by ji vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Žádné takové náklady osobě zúčastněné na řízení nevznikly (viz výrok III. tohoto rozsudku).

Obiter dictum krajský soud k věci uvádí, že podání žalobkyně ze dne 11. 11. 2012 směřuje i proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2012, zn. 17541/DS/2012-2-Ma, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 20. 8. 2012, spis. Zn.: SZ MMHK/074011/2010 OD1/Kub MMHK/138276/2012, a kterým bylo zastaveno řízení

o odstranění stavby SO-01 Zemědělská komunikace a parkoviště na st. parc. č. 21/1 a parcelách č. 132/5 a č. 866/1 v katastrálním území Svobodné Dvory. Není proto jen doplňkem žaloby, o níž bylo rozhodnuto tímto rozsudkem, ale zřejmě i samostatnou žalobou. Proto krajský soud rozhodl, jak uvedeno ve výroku IV. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. května 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu